

deres Forældre, eller i det Hele en saadan Arv, som Arveladeren ikke kan tage fra Bedkommende, hvad jeg tror man her i Danmark kalder en Evangsarv — har Arveladeren, saa vidt jeg veed, efter den gjældende Ret ikke Besøielse til ved en testamentarisk Disposition at træffe en saadan Indskrænkning, at den gifte Kvinde alene skal være raadig over Arven, og at hendes Mand ikke skal have Noget at sige over den. Man ser meget ofte, at Forældre ere meget omhyggelige for at sikke deres Børns Fremtid — her er der jo navnlig Tale om deres Døttres Fremtid — ved paa en Maade at disponere over den Arv, som i sin Tid vil tilfalde dem, saaledes at Børnene ikke faae Raadighed over den. Jeg sigter hermed navnlig til de Bestemmelser, som man saa hyppig finder i Testamenter, hvorefter Formuen skal indsettes i Overformynderiet. Saa vidt jeg veed, er den gjældende Usance saaledes, at Konfirmation derpaa ikke negtes, saasnart Arven i det Hele taget ikke allerede er beklæret, medens man vanskelig gaar til Konfirmation, hvis vedkommende Arvelader allerede paa anden Maade har borttaget saa meget af Arven, som han kan, eller i det Mindste en væsentlig Del deraf. Jeg tør ikke sige dette fuldkommen sikkert, men jeg har set, at Konfirmation er negtet, hvor Arveladeren havde beklæret Arven iforveien, enten saa meget, han kunde, eller dog for en stor Del. Det er ikke let at sige, om det vilde blive mindre almindelig saaledes at træffe Bestemmelse om, at Arven skulde indsettes i Overformynderiet til Rentenydelse for den Paagjældende, dersom det var dem, der nu træffe saadanne Bestemmelser, muligt at give den gifte Kvinde, hvem Arven tilfalder, en saadan Raadighed over den, at enhver Raadighed fra hendes Mand's Side var udelukket. Hvor vidt det vilde være et Motiv for dem, som nu testere paa den Maade, til mindre hyppig at gjøre dette, saaledes at man mindre hyppig kom til disse Bestemmelser om Indsættelse i Overformynderiet, er det vanskelig at have nogen Mening om, men paa den anden Side tør jeg sige, at man, naar man har havt med saadanne Ting at gjøre, vil vide, at der ofte er en vis Betænkelighed ved at indsette Pengene i Overformynderiet, fordi de give et saa lille Udbytte. Som bekendt, giver nemlig Overformynderiet kun 4 pCt., og deraf gaar endda en Del til Administrationsgebyr, saaledes at det altsaa bliver en meget lille Rente. Vel kan man undertiden første Gang udsætte Kapitalen, f. Ex. i Prioriteter, og den gaar da, naar man udsætter den paa en saadan Maade, som Overformynderiet finder tilfredsstillende, udenfor Måskebehandlingen; men der kommer en Tid, da Kapitalen bliver opsaugt, og jeg tror ikke, at Overformynderiet har nogen Forpligtelse til i Længden at holde Kapitalen udenfor Måskebehandlingen. Der er ogsaa andre Maader, hvorved man af Kapitaler, der ere indsatte i Overformynderiet, kan vinde en noget

større Rente, men i det Hele taget har jeg dog set, at der har reist sig Betænkelighed ved at indsette Kapitaler der, fordi de der give en saa lille Rente, medens det dog er vanskelig paa anden Maade at arrangere sig saa betryggende, som Arveladeren ønsker det. Det er et Punkt, som jeg, dersom jeg ikke har opfattet den gjældende Ret feilagtig, maatte turde henlede Opmærksomheden paa, nemlig om der ikke kunde være Anledning til i saa Henseende at udvide Testationsretten, navnlig saaledes at selv den tvungne Arvelader — om jeg maa bruge dette Udtryk — kan træffe saadanne Bestemmelser, at den vedkommende gifte Kvinde, som arver ham, selv og uden Mandens Medvirkning faar Raadighed over disse Midler. — Da den høitærede Justitsminister udtalte, at han ikke ansaa Stemningen her i Landet for at være af den Bestaffenhed, at den vilde være for en fuldstændig Ophævelse af Formuesklesskab, nævnte han tillige, at det efter den gjældende Retstilstand stod Enhver frit for at indgaa Arvepagt. Naar den høitærede Justitsminister imidlertid nævnte, at det i juridisk Henseende stillet sig tvivlsomt, hvorvidt der behøves Konfirmation til disse Arvepagter eller ikke, er det en Selvfølge, at det vilde være særdeles ønskeligt, om saadan Tvivl blev hevet; thi saalænge den ikke er hævet, kan man ikke, naar Folk betro En den Slags Interesser, forsvare at undlade at søge Konfirmation, naar man ikke kan indstaa for, at den ikke behøves. Det er ikke saa ganske billigt at faae en saadan Arvepagt konfirmeret. Jeg har en Gang været i det Tilfælde at skulle besøge en saadan Arvepagt konfirmeret, og skjøndt jeg vel ikke saa nøie husker Gehrets Størrelse, staaer det dog for min Erindring, som om det kostede 60 Rbd. eller lidt over, foruden at Arvepagten skal skrives paa anden Klasse's Papir efter Summens Størrelse. Jeg tror, det vilde være en heldig Ordning, naar det blev tilsladt Folk at gjøre Arvepagt uden Konfirmation, hvorved det ogsaa vilde blive billigere, end det hidtil har været. Den høitærede Justitsminister berørte ligeledes — hvis jeg ikke feiler i min Opfattelse — at man ogsaa burde træffe saadanne Foranstaltninger, at det, saasnart der var Anledning dertil, blev muligt under et Arvefæst at faae Formuesklesskabet i Arvefæstet hævet; selve Hævelsen af Arvefæstet vedrører ikke denne Materie. Det er ganske vist, at der kan være Trang til en saadan Institution; thi naar Arvefæstet indgaaes, bliver Fremtiden ofte set i et forhaabningsfuldt Lys, hvilket vi maa beklage ikke altid viser sig rigtig. Det er ikke altid, at Folk, naar Folk indgaa Arvefæst, og især naar der ikke er synderlig Formue paa nogen af Siderne, ere betænkte paa at gjøre Arvepagt for det Tilfælde, at der senere skulde vise sig mørke Skyer under Arvefæstet; de have ikke tænkt sig et saadant Tilfælde eller havt det for Die. — I det Hele taget vil jeg sige — og dermed skal jeg slutte, — at det har glædet mig